

Τι κερδίζουμε; Τι δίνουμε;

08/Δεκ/2017 00:01

Του Δημήτρη Παπακωνσταντίνου

Αξεल्पίσουμε ότι ο ρόλος που θέλησε να παίξει ο Έλληνας πρωθυπουργός, απέναντι σε μία αλεπού της διπλωματίας, θα δώσει κάτι θετικό για τη χώρα. Αλλιώς, ακόμα και αν δεν υπάρξει ήττα αλλά ισοπαλία, θα παραμείνει η απορία. Ποιος ο λόγος;

Γιατί έγινε αυτή η επίσκεψη; Και το αναφέρω αυτό διότι γίναμε για πρώτη ίσως φορά τόσο ξεκάθαρα δημοσίως, μάρτυρες μίας διπλωματικής διεγκυστίνδας, η οποία ανέδειξε τις μεγάλες διαφορές. Το θέμα λοιπόν είναι αν πέραν του γεγονότος ότι οι κύριοι Τσίπρας και Ερντογάν συμφώνησαν ότι διαφωνούν, προκύπτει και κάποιο συγκεκριμένο όφελος. Η αλήθεια είναι ότι μπροστά στις κάμερες, στο δημόσιο κομμάτι του διαλόγου των δύο ηγετών, ο κ. Τσίπρας δεν τα πήγε άσχημα.

Ασμην ξεχνάμε ότι απέναντί του δεν είχε έναν φιλικά διακείμενο αρχηγό κράτους στο πλαίσιο μίας συνάντησης δημοσίων σχέσεων, αλλά έναν αλαζονικό ισχυρό ηγέτη ο οποίος αποτελεί ούτως ή άλλως δύσκολη προς διαχείριση περίπτωση, όπως έχει αποδειχθεί στις μέχρι σήμερα παρουσίες του επί ευρωπαϊκού εδάφους. Και ο οποίος είναι σαφές ότι έχει ξεκάθαρη ατζέντα. Την οποία και έθεσε. Απέναντι στον Ερντογάν νομίζω πολλοί περίμεναν τον Τσίπρα λιγότερο επαρκή. Σε γενικές γραμμές όμως δεν υστέρησε, τουλάχιστον επικοινωνιακά. Αναρωτιέμαι ωστόσο ποια ήταν η δική του ατζέντα.

Τηνατζέντα του Τούρκου πρωθυπουργού την ακούσαμε όλοι. Για πρώτη φορά τόσο ξεκάθαρα δημόσια. Η δική μας ατζέντα ποια ήταν; Πέραν της "απόκρουσης" των τουρκικών θέσεων και αιτημάτων. Γιατί φυσικά δεν μπορεί να αποτελεί ατζέντα μόνο η υπόθεση των παραβιάσεων του εναέριου χώρου. Ούτε φάνηκε να αφορά στο Κυπριακό η συνάντηση... Γενικά, φάνηκε να... ακολουθούμε. Όχι να ηγούμαστε ή να ορίζουμε το... γήπεδο. Άρα;

Τιμένει λοιπόν; Το προσφυγικό. Όμως σε αυτή την τεράστια υπόθεση η Ελλάδα δεν είναι ο ισχυρός συνομιλητής. Αντίθετα είναι η πλευρά που έχει να χάσει τα περισσότερα, αν η Τουρκία ανοίξει τους κρουούς των προσφυγικών ροών. Άρα, θα πρέπει να συμπεράνουμε ίσως ότι ο κ. Τσίπρας επιχειρεί να εμφανιστεί ως το πρόσωπο που θα υλοποιήσει μία "αποστολή"; Ποια; Να κρατηθεί ζωντανή η συμφωνία Ευρωπαϊκής Ένωσης - Τουρκίας. Ιδιαίτερα σε μία συγκυρία που η Ευρώπη, λόγω της αδυναμίας σχηματισμού κυβέρνησης στη Γερμανία μοιάζει... ακέφαλη καθώς ο Γάλλος πρόεδρος Μακρόν ακόμα ψάχνει τα πατήματά του.

Μπορεί όμως η ελληνική πλευρά να σηκώσει ένα τέτοιο διπλωματικό βάρος; Και τι θα αναγκασθεί να παραχωρήσει εμπλεκόμενη σε αυτό το παιχνίδι; Αλλά και τι μπορεί να απαιτήσει ως κέρδος; Έχοντας μάλιστα απέναντι μία Τουρκία που θέτει διαρκώς διεκδικήσεις και έναν ηγέτη, τον Ερντογάν που επιχειρεί να εμφανιστεί ως ο υπερεθνικός απόλυτος ηγέτης των Μουσουλμάνων; Οι καταστάσεις απαιτούν λεπτούς χειρισμούς και ισορροπίες. Το παιχνίδι είναι χοντρό και γεωπολιτικό. Και οι παίκτες που εμπλέκονται είναι πολλοί και πανίσχυροι. Ευρώπη, ΗΠΑ, Ρωσία... Και χωρίς ξεκάθαρες ακόμα επιδιώξεις και με αμφιλεγόμενες και αναδιαμορφούμενες τις συμμαχίες. Πόσο ασφαλής μπορεί να νιώθει η άπειρη ελληνική πλευρά;

dimitris.parakonstantinou@capital.gr

[Διαβάστε το άρθρο στο Capital.gr](#)